

Sygn. akt II CSK 755/15

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku E. [...] Spółki Akcyjnej w G.
przy uczestnictwie U. J. J.
o stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 23 kwietnia 2015 r., sygn. akt VII Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. oddala wniosek wnioskodawcy o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd

Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 23 kwietnia 2015 r. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołano się na oczywistą zasadność wniesionej skargi oraz na występowanie na jej tle rozbieżności w orzecznictwie.

Po pierwsze, jak wyjaśniono w judykaturze Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Sytuacja taka w szczególności istnieje wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają wniesiony środek zaskarżenia. Pamiętać przy tym trzeba, że oczywiste jest to, co jest widoczne bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Skarżący musi zatem wykazać, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na pierwszy rzut oka, bez konieczności przeprowadzenia bardziej szczegółowej analizy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08, nie publ.). Bliższa analiza uzasadnienia wniosku nie pozwala na stwierdzenie, że skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

Po drugie, nie można także stwierdzić, by w sprawie występowały rozbieżności w orzecznictwie wymagające wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Zgodnie z utrwalonym poglądem judykatury o sytuacji takiej mówić można jedynie wówczas, gdy na tle wniesionej skargi występują rozbieżności, które nie były wcześniej przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego pozwalających na ich wyjaśnienie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2015 r., III CSK 77/15, nie publ. oraz z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 976/14, nie publ.). Sytuacja taka nie ma miejsca w wypadku omawianej skargi kasacyjnej. Wskazana w niej kwestia uznania pozwolenia na budowę urządzeń przesyłowych za przesłankę dobrej wiary posiadacza

służebności przesyłu była już przedmiotem wyjaśnień Sądu Najwyższego w uchwale z dnia 20 listopada 2015 r., III CZP 76/15 (BSN 2015, nr 11). Jednoznacznie wykluczono w niej automatyzm łączenia dobrej wiary z istnieniem dokumentu tego rodzaju - równocześnie jednak nie przesądzono, by kwalifikacja taka nie była możliwa po wszechstronnym rozważeniu okoliczności konkretnej sprawy. Z tego powodu, przyjmowanie rozbieżnych wniosków co do znaczenia pozwolenia na budowę może mieć swoje źródło w naturalnych rozbieżnościach w stanach faktycznych spraw, nie zaś w zasadniczych różnicach co do poglądów prawnych.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniosek wnioskodawcy o zasądzenie na jego rzecz od uczestniczki kosztów postępowania kasacyjnego został oddalony, gdyż odpowiedź ta została wniesiona po terminie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003, nr 9, poz. 120).